

До мене птаха зранку билася в віконце...

Анатолій Клименко

До мене птаха зранку билася в віконце.
Ще ранній ранок із туману виповзав.
В імлі туманній борсалось сонце.
— Привіт, мій світе, — тихо я сказав.

Осінній ранок, вмитий вже дощами,
Потроху день прийдешній зустрічав.
Вологий ранок обійняв руками,
А потім в серце глибоко сховав.

Калюжі з неба сонце викрадали, —
Ухоплять неба шмат й задиристо блищать,
Аж поки вітер не нагонить темні хмари,
Аби калюжам волі не давать.

Осінній день потроху оживає.
Повітря після ночі аж брентить.
А сонце вже поволі впливає,
Зве за собою новий день прожить.

З дощем повітря раптом потепліло.
Згадалось літо, що учора ще було, —
Прецьвіло, переросло, всіх обігріло,
Й за обрій спочивати вже пішло.

Та сонця радість оживає в кожному серці.
Його тепло не перестане душу гріть.
Я бачу його відблиск у цеберці,
І в кроні дерева, що золотом горить.

21.10.2023